

[Erlendsson]

Nu er man på Færøerne meget ivrige for, at vi skal lade dette gå igennem uden forsinkende udvalgsbehandling, fordi man ønsker, at det skal træde i kraft med kun ét kvartals forsinkelse, og det er der måske ikke noget at sige til.

Det beløb, det drejer sig om, er ikke voldsomt stort. Det er beregnet til at betyde et provenutab for staten på 900.000 kr., eller i stedet for staten må jeg sige riget, for for den danske stat bliver det et tab på 450.000 kr.

Nu kan man så sige: er det rigtigt, at Færøerne fortsat kan nyde sådanne goder som at få en pensionsordning betalt af danske statsborgere hernede? Færøerne hører jo også til Danmark, men de yder ikke noget, men beholder alle indtægter for sig selv. Er det i overensstemmelse med de noble principper, der er nedfældet i hjemmestyreloven, at man skal kunne fortsætte med at tage forbehold, når det gælder at yde til fællesskabet, men gerne tager imod alt, hvad der kan være til fordel for befolkningen? Er der så stor forskel i de økonomiske vilkår for de to dele af riget, Færøerne og Danmark, at man fra én landsdels side mere end fra en anden kan unddrage sig at yde efter evne til fællesskabet?

Jeg har ved en tidligere lejlighed draget sammenligninger mellem de økonomiske forhold på Bornholm og på Færøerne og kan ikke se, at færingerne er dårligere stillet end bornholmerne. Derfor er spørgsmålet, som naturligvis ikke kan behandles her i dag, fordi det hører til i en anden sag – men det er det, som giver mig nogle betænkeligheder ved at fortsætte ad samme vej – om den mulighed, som består i hjemmestyreloven både for Færøerne selv og også for riget for at ændre sådanne forhold, ikke snart burde tages op til overvejelse.

I øvrigt skal jeg af hensyn til sagens lidenhed, og fordi det ikke er noget at føre principdebate på – jeg vil blot antyde, at der findes sådanne principper i sagen – afstå fra at anmode om, at lovforslaget behandles i udvalg.

(Kort bemærkning).

Johan Nielsen (S):

Ifølge hjemmestyreloven af 1948 forpligter Danmark sig til at betale halvdelen af de sociale udgifter til skolevæsenet og til socialvæ-

senet. Om det var ret og rimeligt, skal jeg lade være usagt. Jeg ved blot, at vi hele tiden har haltet bagefter på det sociale område, og dengang man lavede loven, var det jo sådan, at de, som betalte, skulle bestemme. Det har fungeret aldeles fortrinligt.

Det er muligt, at man skal tage dette op til revision. Jeg personlig ville være ked af, at man tog det op til revision, for det kunne betyde en adskillelse mellem Danmark og Færøerne, og det ville gøre av herinde på mig, hvis det skete. Jeg tror såmænd, at Danmark blev ved at leve videre, selv om der blev en adskillelse. Jeg tror også, at vi kunne leve videre, selv om der blev en adskillelse. Skal vi tage dette spørgsmål op, måtte det vel blive engang i fremtiden ved en forhandling mellem landsstyret og regeringen. Ikke nu.

(Kort bemærkning).

Erlendsson (FP):

Først det rent principielle. Man skal ikke betale for at have venner. Hvis man ikke kan have venner uden at betale dem for, at de skal være venner med én, er det ikke rigtige venner.

For det andet: i lov om Færøernes hjemmestyre af 1948 står der i § 2, at visse »under A. opførte sager og sagsområder betragtes principielt som færøske særanliggender. Det færøske hjemmestyre . . . kan bestemme, at alle disse sager og sagsområder eller nogle af dem straks skal overgå til hjemmestyret med den følge, at dette overtager de dermed forbundne udgifter. Med samme følge kan hjemmestyret på et senere tidspunkt bestemme, at sager og sagsområder på listen, der ikke straks overtages, skal overgå til hjemmestyret. På tilsvarende måde er hjemmestyret forpligtet til at overtage sager og sagsområder, der er opført på listen, når det ønskes af rigsmyndighederne.« Og derunder er der som punkt 5 på liste A. bl. a.: særforborg, folkeforsikring, lovpligtig ulykkesforsikring, arbejder- og arbejdsforhold, lærlinge, medhjælper og ferie.

Henrik Toft (V):

Da venstres ordfører, hr. Ellefsen, er forhindret i at være til stede, skal jeg på venstres vegne give tilsagn om en hurtig gennemførelse af lovforslagene nr. L 14 og L 15. Vi ser med sympati på forslagene, som inde-